

LIBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

*SIONO Editura
Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU-VASILCA, MARA

Helios-9 / Mara Popescu-Vasilca. - București : Siono Editura, 2025
ISBN 978-630-6509-86-7

821.135.1

Mara Popescu-Vasilca

HELIOS - 9

Destrămarea Timpului

SIONO
EDITURA
București, 2025

CUPRINS

Capitolul 1	5
Capitolul 2	46
Capitolul 3	83
Capitolul 4	106
Capitolul 5	116
Capitolul 6	144
Capitolul 7	171
Capitolul 8	192
Capitolul 9	198
Capitolul 10	211
Capitolul 11	239

CAPITOLUL I

Un oraș aflat în afara campusului de lângă Centrul de Cosmologie și Explorări Spațiale. Pe coridorul lung al blocului de locuințe din Nerfus, curierul-dronă lăsase deja trei cutii în fața ușii vecinilor. Se auzeau bâzâiturile aparatelor de scanare, ușile se deschideau singure, împingând pachetele înăuntru. Dintr-un apartament răsună glasul bucuros al unei femei:

– Mulțumesc, dragă! Livrarea a fost impecabilă și azi.

Un copil în pijamale își lipi nasul de geam. Căștile îi acopereau urechile, iar pe lentilele de realitate augmentată se vedeau formule matematice. Râdea singur, ridicând mâna ca și cum ar fi vorbit cu cineva, deși în cameră nu era nimeni. Poate că era conectat cu alți copii, cu care se juca pe o tabletă holografică.

Puțin mai departe, un bărbat ieși pe balconul metalic și strigă către apartamentul vecinei:

– Vecină, ai primit comanda de fructe? Ale mele au ajuns deja! Sunt foarte proaspete!

– Da și, ca de obicei, mi-au trimis și flori. De data asta au ales trandafiri roșii. Ce serviciu perfect!

Glasurile lor erau pline de bucurie, ca și cum fiecare mică livrare ar fi fost o sărbătoare. Oamenii erau vii, prea vii. Se vedea în gesturi, în râsul lor, în felul cum întâmpinau noua zi cu bucurie și recunoștință.

Deodată, cerul începu să se întunece. Umbre grele, de un cenușiu-metalic, se prăvăleau peste clădiri. Nora se apropie de fereastră și văzu oameni confuzi ducând instinctiv

palmele spre față, ca să-și protejeze ochii. Nori ciudați, ca o pătură groasă de praf cosmic argintiu, coborau în valuri peste oraș. Nora simți mai întâi o vibrație stranie în aer, urmată de un fel de ploaie de cenușă care se așeza peste tot.

Liniștea dimineții ce abia începuse se sparse într-un haos neașteptat. Țipete, pași precipitați, zgomot de uși trântite. Sirenele urlară prelung, răspândind peste tot același mesaj îngrijorător:

– Cod roșu! Cod roșu! Adăpostiți-vă!

Coridoarele metalice se umplură de oameni care alergau haotic. Unii își smulgeau brațările electronice de la mâini, ca și cum ar fi vrut să scape de ele. Alții se împiedicau și cădeau, acoperiți de valul de praf care intra deja prin gurile de aerisire.

Nora se repezi spre scaunul mobil unde stătea soțul ei. Îl împinse cu disperare, dar sistemul automat de manevrare nu mai funcționa. Se auzea doar bâzâitul slab al motoarelor blocate.

– Trebuie să mergem! strigă ea, cu vocea spartă.

Soțul o privea fără să clipească. Fața bătrână i se acoperise cu un strat fin de praf, ca o mască stranie. Ochii îi rămăseseră goi, nepăsători, ca și cum nimic nu-l mai atingea.

Nora își folosi toată puterea, împingând scaunul prin mulțimea dezlănțuită. Alarma roșie pulsa pe pereți, iar deasupra orașului norul se tot lăsa, ca o noapte artificială care înghițea totul. Ca o umbră căzută, părea să vină nu din nori, ci de undeva de mai sus, rostogolindu-se ca un val cosmic. Oamenii ridicau mâinile spre cer, zâmbetele lor vii transformându-se într-o clipită în grimase de panică.

Ploaia de praf fin coborî peste ei. Nu era praf obișnuit, ci o pulbere metalică, sclipitoare, care se lipea de piele și înțepa ca niște ace subțiri. Țipetele izbucniră în cor, iar sirenele

automate se aprinseră, răsunând peste străzi:

– Cod roșu! Cod roșu! Ascundeți-vă!

Coridoarele metalice se umplură de pași precipitați. Oamenii alergau haotic, împingându-se unii pe alții.

În mijlocul mulțimii, Nora încerca să-și împingă soțul în scaunul cu roțile. Motorul automat al sistemului de manevrare bâzâia, dar nu mai răspundea la comenzi.

– Mișcă-te! strigă ea, împingând cu putere. Trebuie să ajungem la adăpost!

Bătrânul ridică ușor capul. Fața i se acoperise cu un strat de praf argintiu, iar ochii, pustii și obosiți, priveau în gol. Nu spunea nimic. Nu făcea nimic.

Nora își încleștă maxilarul și împinse mai departe, cu greu, printre oameni. Din difuzoare răsuna neconținut aceeași voce metalică:

– Cod roșu! Ascundeți-vă! Cod roșu!

Praful cosmic acoperea totul ca o ploaie de cenușă, iar orașul viu, gălăgios, devenea acum o masă haotică, amorfă, de oameni care strigau și se loveau între ei.

Prin ferestrele de pe coridor se vedea cum cerul continua să se întunece rapid. Un muget surd trecu peste blocuri, ca un val care împinge aerul. Oamenii alergau instinctiv cu mâinile ridicate, iar praful coborî: particule mărunte, argintii, care intrau în rafale scurte, ca scânteile unei ploii stricate. Înțepau pielea. Se lipea de gene. Lăsau pe buze gust de fier.

Pe fereastra de pe hol, Nora privea, presată de cei din spate.

– Cod roșu! Cod roșu! Adăpostiți-vă! izbucni vocea metalică din difuzoare, sacadată, cu mici pârațiuni, ca o casetă gripată.

Pe coridorul exterior, cutiile de livrare se deschiseră, iar

conținutul din pachete se vărsă pe podea. Un robot-căraș se opri, își strânse brațele și rămase înțepenit, cu un bâzâit subțire. Ușile inteligente aspirară la interior ce mai apucau, apoi se blocau pe jumătate, cu ledurile clipind roșu. Un copil izbucni în plâns. Apoi altul. Alergau după mamele lor prin norul fin, cu lacrimi care lăsau dăre curate pe obrajii cenușii.

– Mami! Mami! Mă pișcă!

– Ține-ți mâneca la gură, iubire! Hai, ține-mă de bluză! Nu-i da drumul!

Un adolescent trecu pe lângă ei cu capul în pământ, trăgându-și gluga peste căști. Împinse cu umărul o femeie care-și strângea la piept fetița.

– Hei! Atenție! strigă cineva.

Dar băiatul nu se întoarce. Ținea ochii în telefonul care pâlpaia albăstrui, încercând să prindă semnal. *Adăpost 3B* → pâlpaie pe un afișaj, săgeata schimbându-și direcția, apoi dispărând într-un bruij de linii. Nora abia se mișca, împingând scaunul cu roțile. Roata din dreapta scârțâia ascuțit. Motorul nu mai trăgea.

– Haide, Babu, te rog..., ține-ți picioarele mai aproape, să nu agățăm pragul, șopti ea, gâfâind.

Privirea îi rămânea fixată drept înainte, cu praful de pe pleoape ca o pojghiță. În colțul gurii i se strângea o dâră cenușie. Nu reacționa. Nora își smuci de două ori brațele; scaunul se poticni în pachetele răsturnate, apoi trecu peste ele.

– Cod roșu! răsună iar. Adăposturile A și B sunt la capacitate. Direcționați-vă spre...

Vocea se frânse, se amestecă într-un șuier, apoi reveni pe o tonalitate străină, prea joasă. Un cărucior de bebeluș fu împins în lateral de graba unui grup. Mama întinse mâinile:

– O clipă! O clipă, vă rog!

Cineva o ajută să se redreseze. Din cărucior, copilul tuși scurt; praful se ridică în cercuri, ca un abur.

Alături, un bărbat încerca să închidă oblonul metalic. Mecanismul coborî pe jumătate și se bloca. Îl apucă cu ambele mâini de marginea grea și trase. Oblonul alunecă dintr-odată, ca un trunchi uscat, prinzând la limită mâneca unui copil. Țipete.

– Stai, stai, nu te mișca! strigă bărbatul, trăgând de oblon și tremurând din umeri.

O vecină se repezi și sprijini marginea. Micuțul fu eliberat. Plângea în hohote, cu buzele murdare de praful.

Nora ajunsese lângă altă fereastră de pe coridorul care ducea spre adăpost. Văzu o dronă de livrare care trecea clătănându-se deasupra aleii, cu farurile pâlpaie. Scăpă din gheare un pachet, care se desfăcu pe dale într-o ploaie de fructe. Merele se rostogoliră pe sub pașii lor desperați. Drona se izbi de un stâlp și rămase atârnată într-un cablu, scânteind.

– Nora! țipă cineva din spate. Ți s-a desprins frâna!

Ea se aplecă, strânse clema cu degetele înțepenite și își înfipse călcâiul în marginea scaunului, ca să-l țină.

– Ține-te, Babu, te rog. Te rog!

Un bătrân căzu în genunchi la doi pași, cu palmele desfăcute. Un tânăr în trening trecu pe lângă el fără să încetinească, cu ochii umezi și maxilarul încleștat. O femeie se opri, îl apucă pe bătrân de subraț și îl ridică până la perete.

– Aer... îmi arde gâtul..., bolborosi bărbatul.

– Trage cămașa pe gură. Așa. Respiră încet.

Pe ecranele din holuri apărură pictogramele de evacuare, apoi se topiră într-o ploaie de litere răsturnate. Un mesaj apărut pentru o fracțiune de secundă – *rămâneți...* – fu înghițit de altul, *descarcă...*, cuvintele amestecându-se într-o

încurcătură de semne.

Câinii locatarilor lătrau cu capetele ridicate. Unul se puse pe scheunat în falset, tremurând, iar stăpâna îl înveli în propria jachetă. Praful se făcea nămol pe treptele ude, unde stropitori ruginite scuipau intermitent un lichid subțire. Oamenii alunecau, se ridicau, își cereau scuze sau izbucneau:

- Stai! Nu împinge!
- Copilul, ține copilul de mână!
- La dreapta! La dreapta, v-am zis!

Nora trase adânc aer în piept, tuși și simți gustul amar. Își lipi antebrațul de gură și împinse. Roata scaunului izbi un obstacol invizibil – poate o muchie, poate un cablu căzut. Scaunul se înclină o clipă. Ea îl redresă, cu un geamăt scurt din spate.

Un băiat cu fața murdară se opri brusc lângă ei.

- Doamnă, vă ajut? întrebă, deja apucând de mânerul scaunului.
- Ține drept, către ușa aceea! îl povățui Nora, arătând către un panou pe care pâlpâia 3C.
- Veniți! strigă băiatul către alții. Aici e deschis!

La intrarea în adăpost, un scanner clipi verde, apoi roșu, apoi se stinse. Ușa se lăsă grea, centimetru cu centimetru, de parcă ar fi purtat tot praful cerului. Mulțimea începu să lovească în metal cu pumnii.

– Deschideți! Mai e loc și pentru alții! Mai e...!

Deasupra, norul negru tresărea rapid, ca o respirație. Praful devenea tot mai dens, iar aerul zbârnâia fin, de parcă întreg orașul ar fi fost băgat într-o vibrație uniformă. Brățările de la încheieturile oamenilor prinseră să încălzească

pielea; câteva pocniră ușor, lăsând cercuri roșii pe încheieturi. Un val de tăcere scurtă, apoi iar țipete.

– Cod r...

Vocea se rupse, fiind înlocuită de un murmur cu frecvență joasă. Nu mai erau cuvinte, era un sunet care trecea prin piept și făcea dinții să vibreze. Cineva își duse mâinile la urechi și căzu în genunchi.

Nora ridică privirea. În luciul ușii metalice își văzu chipul acoperit de cenușă și, pentru o clipă, alt chip întârziat, ca o reflexie care nu o putea ajunge din urmă. Își mușcă buza.

– Ține-te, Babu. Încă un pas. Încă doi.

Ușa adăpostului 3C se opri din coborât chiar când roata din față a căruciorului ajunsese sub prag. Băiatul împinse cu toată greutatea. Un alt bărbat apăru din lateral și ridică marginea. Scaunul trecu. Nora alunecă odată cu el înăuntru, trasă de brațe necunoscute. În spate, cineva rămase în coridor, bătând cu palma în metal:

– Mai e un copil! Mai e...!

Zbârnâitul profund crescuse. Praful vibra în aer, desenând linii invizibile. Pentru o clipă, lumina se făcu verzuie, ca prin apă adâncă. Și apoi, de undeva din tavan, o altă voce – nu metalică, nu umană – șopti, ca un curent rece:

– Rămâneți unde sunteți.

Adăpostul era întunecat, cu luminile de siguranță pâlpâind slab, roșii, ca niște inimi bolnave. Oamenii se înghesuiau unii în alții, cu hainele pline de praf metalic. Copiii plâneau cu sughituri sacadate, unii își țineau brațele după gâturile mamelor, alții strigau după tații rămași afară.

– Vreau acasă! Vreau să plec! țipa o fetiță, zguduind din umeri femeia care încerca s-o liniștească.

Un bărbat își scoase cămașa și încercă să facă din ea o mască pentru copilul lui. Altul scutura degeaba ușa grea,